

Handi Péter

KALAND

Még elüldögéltem a vacsoraasztalnál
a széken hátradőlve, a morzsák
szűrőssá tették a levegőt,
itt valamit tenni kell – morfondíroztam,
ez így nem maradhat, az abrosz
feltétlen rendet kíván,
szolgálata után becsülést, tenyeremmel
szalvétába sepertem őket
– jól jön majd Tandori madarainak –
ekkor aranybuckák bukkantak elő
a damaszt redőiből: sótartók
fényes kupolái, az orosz székesegyház, no meg
a jeruzsálemi dóm, hol vagyok, Uram,
a fehér sivatag széléről remegő ujjaim
zarándokútra keltek, de
tikkadtan megpihentek félúton
egy salátatál harmatos oázisában,
a brokkoli-pálmákkal szegélyezett medence
közepén víz, éltet tápláló isteni Víz csillant,
fölé hajoltam, de ekkor egy hang
valahonnan a napkorong magasából
ekként rendelkezett:
„Ha készen vagy, rakd le az asztalt.”

Méhes Károly

AKI KERES, AZ

Nem tudta, miért, és nem emlékezett, mióta hitte sziklaszilárdan (mert csak erre lehet építeni bármit is, amit hisz), hogy Ágnesnek hívják majd, akit szeretni fog.

Szerda óta bizonyos volt, hogy kémiaiból megbukik, nincs apelláta, utolsó lehetőség. Az órára mindig bőrrönddel érkező százötven centi magas, rézfogú tanár úr a maga keresetlen módján közölte vele a vigyorgós végítéletet.

– Elhajítalak, kistestvércém!

Kalenczet többnyire elhajítani szokták, ez igazság szerint nem újság. A bentlakásosba, a kóterbe is azért hajították, mert apa újra nősült, és a Marcsinak láb alatt volt. Apa